27 Ιουνίου 2015

Η πάλη των Λογισμών, η Φροντίδα, η Υπακοή και η Πίστη

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή

Έτυχε κάποιος στις ημέρες μας εδώ στα Κατουνάκια, που εγώ δεν τον πρόφθασα, γιατί πριν από λίγο καιρό είχε πεθάνει. Αυτός ήταν υποτακτικός σε ένα Γέροντα τυφλό. Λοιπόν μία ημέρα ήλθε ένας πτωχός κοσμικός, περαστικός από το Κελλί του. Και τον ρωτά ο νέος μοναχός- :

– Από πού είσαι;

Και αυτός ήταν χωριανός του.

Λοιπόν δεν του έδωκε γνωριμία, μόνον του είπε τί κάμνει ο τάδε – για τον πατέρα του. Του λέει ο ξένος, ότι αυτός πέθανε και άφησε τη γυναίκα του και τρία κορίτσια στους δρόμους ορφανά και πτωχά. Είχαν και έναν υιό, λέει, που έφυγε από χρόνια και δεν γνωρίζουν τι έγινε.

Λοιπόν σαν να τον κτύπησε κεραυνός τον μοναχό. Και αμέσως τον προσέβαλε η πάλη των λογισμών.

– Θα φύγω, λέει στο Γέροντά του. Θα φύγω να πάω να τους προστατεύσω!

Ζητά ευλογία. Δεν του δίνει ο Γέροντας. Αυτός συνεχώς επιμένει. Και συμβουλεύοντάς τον ο Γέροντας κλαίει για τον εαυτό του, κλαίει και για εκείνον. Αλλά στάθηκε αδύνατον να τον μεταπείσει. Τέλος τον άφησε στο θέλημά του, και έφυγε ο υποτακτικός,

Αφού βγήκε έξω από το Όρος κάθισε να συνέλ-θει κάτω από τη σκιά ενός δένδρου.

Εν τω μεταξύ έφθασε εκεί ιδρωμένος και ένας άλλος μοναχός· κάθισε και αυτός κάτω από την ιδία σκιά. Και άρχισε να του λέει:

– Σε βλέπω, αδελφέ, ταραγμένο. Δεν μου λες τί έχεις;

– Άφησε, Πάτερ, του λέει· έπαθα μεγάλο δυστύχημα. Και του διηγείται με λεπτομέρεια όλη την ιστορία του, Ο δε αγαθός οδοιπόρος του λέει:

– Αν θέλεις, αγαπητέ αδελφέ, άκουσέ με· γύρισε πίσω στο Γέροντά σου και ο Θεός θα προστατεύσει το σπίτι σου. Συ να υπηρετείς το Γέροντά σου, αφού μάλιστα είναι και τυφλός.

Αλλ’ αυτός δεν τον άκουε. Κυριευμένος από τους λογισμούς του φαίνονταν σαν παραλήρημα τα λόγια του άλλου. Και, αφού του έφερε πολλά παραδείγματα, σηκώθηκε ο ανυπάκουος μοναχός να συνεχίσει το δρόμο του προς τον κόσμο. Ο μοναχός εν τέλει του λέει-·

– Λοιπόν δεν με ακούς να γυρίσεις πίσω;

– Όχι! αντιλέγει εκείνος.

– Ε, τότε, λέει ο μοναχός· Εγώ είμαι Άγγελος Κυρίου και εμένα πρόσταξε ο Θεός, αμέσως όταν πέθανε ο πατέρας σου να πάω κοντά τους να τους φυλάω και να γίνω προστάτης τους. Αφού λοιπόν τώρα εσύ πηγαίνεις αντί για μένα, εγώ τους αφήνω και φεύγω, εφ’ όσον δεν με ακούς. Και έγινε άφαντος. Τότε λοιπόν συνήλθε ο μοναχός και γύρισε αμέσως στο Γέροντα· και τον βρήκε γονατιστό, να

προσεύχεται γι’ αυτόν.

Κατάλαβες, τέκνο μου; Έτσι γίνεται, όταν εμείς τα αφήνουμε όλα στο Θεό. Αφού πολύ καλά τα οικονομεί Εκείνος ως αγαθός κυβερνήτης και κανένα σφάλμα δεν υπάρχει στο θέλημά του. Αλλά χρειάζεται να έχει υπομονή εκείνος που ζητά να σωθεί. Αν δε ζητούμε εμείς να τα κάνει ο Θεός, όπως αρέσουν στη δική μας διάκριση, τότε αλλοίμονο στο χάλι μας.

Πηγή: Γέροντος Ιωσήφ, «Έκφρασις Μοναχικής Εμπειρίας», εκδ. Ι.Μ. Φιλοθέου, Άγ. Όρος, σ. 109-111- απόσπασμα σε νεοελληνική απόδοση.

Αναδημοσίευση από: Θησαυρός Γνώσεων και Ευσεβείας (Έτσι γίνεται όταν εμείς τα αφήνουμε όλα στο Θεό)

Ευχαριστίες στον Σταύρο Γ.

Πηγή: istologio.org